

KVINNORNAS TIDNING

N:o 10. 2:dra årg.

6 Mars 1922.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje Måndag.

Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: Vallgatan 27, Göteborg. Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6: — 1/2 år Kr. 3: 75.
Lösenummer 20 öre.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1922

Den europeiska häxkitteln.

Det politiska kannstöperiet i presen har under den gångna veckan varit lika livligt som vanligt. Jäsning, split och strid överallt, och när det talats om enighet mellan två eller flera makter, har denna enighet, som ju regel är, en fientlig och hotande spets riktad mot någon hatad eller fruktad granne. Vi skola icke som vanligt giva ett sammandrag av allt vad i denna ledsamma väg förekommit, utan lämna i stället ordet till en amerikansk tidningsman P. W. Wilson, som i "Daily News" haft en del förnuftiga saker att säga. Hans artikel kastar ett blicktjus över det därhus Europa f. n. är och visar den bättre värld det kunde bli, om sunda förnuftet komme till sin rätt.

"Vad amerikanerna inte kan förstå är, varför europeerna inte skaka hand med varandra, bli vänner och — förtjana pengar."

Detta är det verkliga skälet till att U. S. A. ej kan befatta sig med Europa.

Amerikanaren ser, att den nuvarande världen håller på att organiseras om till stora kontinenter. Nord- och Sydamerika äro faktiskt en internationell enhet. Australien också, må vara att det är mycket tomt på innevärdare, men det är i alla fall nästan så stort som Europa. Kina är också stort och folkrikt, likaså Indien, under det att Ryssland räknar med en storlek och en befolkning, som kan jämföras med romerska kejsardömet.

Aven Afrika är i huvudsak ett, ehuru tekniskt delat i olika stater genom Europas kolonisation. Det finnes inga gränsproblem i Afrika som i Polen. Afrika har inga arméer enligt europeiskt begrepp och inga flotor. Afrika behöver icke något "återuppbyggande" och bråkar inte med att få sina skulder överkorsade. Vilken del som helst av Afrika har bättre kredit än vilken som helst del av Tyskland.

Amerikanska tidskrifter och tidningar äro f. n. fulla av geografi och politik. Miljoner ord tryckas angående Tjecko-Slovakien, Kemal, Gandhi, Yap och Kina. Mitt i detta kaos börja människor inse, att internationellt, världen håller på att delas upp på nytt, icke i länder som förut utan i kontinenter. Det enda undantaget är Europa, där det finns omkring 30 skilda stater.

Icke så att amerikanerna ha något emot statssystemet — de ha ju själva 48 stater — men de tycka, att alla dessa småstater borde förena sig. Naturligtvis ha amerikanerna tulltaxa omkring sin union, men de skulle finna det löjligt att ha en sådan omkring Ohio, ett särskilt myntsystem för Nebraska och en speciell växelkurs för Omaha och Maine.

Självfallet borde det för Europa blott finnas ett järnvägssystem, ett medborgarskap, ett mynt-, ett tull- och ett handelssystem.

Den nuvarande anordningen är lika föråldrad som Tysklands ställning, då det var delat i en massa små furstendömen och Italiens, när varje stad där var sin egen republik.

Europa är lika rikt på naturliga tillgångar som U. S. A. Det finns inte det minsta skäl, varför det ej

skulle kunna bli lika blomstrande. Det enda skälet är att dess slumrande rikedomar ligga bundna av gränser, vilka fullständigt borde tagas bort, d. v. s. ekonomiskt. Vi föreslå, att man gör likadant i Kina. I Indien har England gjort det. Amerikas ultimatum är kort och gott följande: "Till dess att Europa förenar sig, skall Amerika hålla sig på avstånd. Sker denna förening kommer Amerika att placera mycket pengar i Europa."

Med förening menar man naturligtvis ej, att nationaliteten skall offras. Varje land skulle behålla sitt språk, sina dräkter, sina danser, sin konst och litteratur, sin religion, sin konstitution. Allt som det skulle avstå ifrån, vore sin fattigdom och sin arbetslöshet. Det skulle köpa och sälja i st. f. att svälta och förbli stillastående.

I U. S. A. finns det mera nationell, religiös och annan variation än i något annat land i världen. Där finns ju dar, mormoner, kineser, röda indianer, filmaktörer, metodister och centralnegrer från det svartaste Afrika. Där finns bönenöten, jazz, tugggummi, spritförbud. Det finns gamla människor, som gifta sig i aeroplan och ungt folk, som skiljas vid domstol. Men detta hindrar ej produktion, transport, nymålning på piazzan och annan transatlantisk lyx.

En man från Pennsylvania anfaller inte en Bostonbo blott och bart därför att den senare är född i Italien. Folk i U. S. A. tycka illa om varandra lika mycket som folk gör det i Europa. Det är inte sympati som håller frihetens land i ett tillstånd av fred. Det är sunt förnuft. Varje mans fiende är också hans kund. Håll ögat på preussarens plånbok! Må han gärna dricka fransk champagne. Hans pengar äro lika goda som en bättre människas.

Emellertid är Europa blott ett hörn av världen. Tag er kartbok och slå upp de största floderna! Det finns 28 stycken, varav endast två ligga i Europa. Volga och Donau äro båda små i jämförelse med de övriga. Se på bergen — två dusin, och Mont Blanc kommer sist. Rhen är lång. Ombord på en stor Oceanångare kan man dock göra resan upp för St Lawrencefloden tre eller fyra gånger denna sträcka.

Elsass? Lothringen? Schlesien? Gott, i Sydamerika tvistar man också om landskap — Tacna och Arica — precis lika betydande, men ingen får lov att slåss.

Det oundvikliga kriget blir helt enkelt kuvat, förhindrat, förbudet — som rom eller öl.

Folk kan förlora sitt goda humör, men om de mista sitt förnuft bli de fängslade — lynchade — vad ni vill; galingar få inte springa omkring fritt.

I Europa strider och tvistar man om nationalitet, under det att många av dess innevärdare strida och kämpa för att komma undan till ett länd, där nationalismen tillhör en förlutnad. Immigranter trängas på Ellis Island. I var hamn ser man dem arbetas sig fram för att få tillträde till ett land, där ingen skillnad göres mellan fransmän och tyskar, engelsmän

Slöseri med mänskliga värden.

För Kvinnornas Tidning av Frigga Carlberg.

IV.

Föräldrätten var från början oinskränkt och det ansågs självklart att en man förfogade över sina barn som över sin övriga egendom — hustru, tjänare, husdjur och andra lösören. Det var fadern som vid barnets födelse bestämde, om det skulle leva eller "utsättas". Det var flickbarnen som huvudsakligen drabbades av det senare ödet såsom otjänliga vid krigföring, och om vi följa samma beräkning som i de romanska länderna, anses det att av 10 utsatta barn voro 7 flickor.

Barnet är, liksom kvinnan, ett sent begrepp i historien och följaktligen även i lagstiftningen. Det är ej så många år sedan en riksdagsman och känd politiker kallade dithörande frågor för "detaljförhör", som riksdagen ej hade tid att syssla med.

Den officiella kristendomen hade varit införd i Sverige fyra århundraden, innan förbud utfärdades mot rätten att utsätta barn, två hundra år senare måste förbudet förnyas, således ända in på 1400-talet. När man så läser om de första anstalterna för barnskydd — sjukhus för spetälska och tukthus för vanartade barn och det "vilda och underliga leverne" där fördes — så kan man nästan beklaga att fadersrätten över liv och död inskränkts. Men var det illa ställt för barn inom äktenskapet, så var det ännu svårare för de utom äktenskapet födda, rättslösa från vaggan och till graven kan man gärna säga, då "allmänna meningen" är den strängaste av alla domare. Jag minns när jag i slutet av 1880-talet anmodades av Sällskapet Myrornas dåvarande ordförande, fru Carin Nordgren, att skriva några ord om Myrornas förestående barnfest, till förmån för Hemmet som skulle startas. När artikeln stod att läsa i samtliga tidningarna blev jag efterskickad och möttes av fru Nordgrens stränga förbrärelser: Vad menar ni med att tala om "oäkta barn", att Myrorna skall hjälpa sådana?

— Ja, men fru N. har ju själv sagt att det är mest synd om sådana och att vi ämnar hjälpa dem!
— Ja visst skall vi hjälpa dem, men vi får inte tala om det. Det finns väl knappast en mor som nu törns skicka sina barn till festen! Och donationer får vi allt vänta på.

och irländare, bulgarer och serber. Dessa förtvivlade flyktingar från Europa med dess rastvister bry sig inte om att det är spritförbud. De ha druckit för mycket blod för att ha något emot att nu få rent vatten. De äro trötta på att hata.

"Europas förenta stater" har man ofta hört talas om. Karl den store försökte få dem till stånd. Karl V lyckades nästan. Likaså Napoleon och der Kaiser. Stead proponerade dem. Woodrow Wilson skulle säkert ha lyckats liten. Och fallet är ingalunda enastående.

Samhällets försyndelser mot dessa barn kunna bäst belysas med siffror.

När blija de verklighet?

Jag kände mig lika oförstående som förkrossad — kanske mest det förra — och "stormen i vattenglas" hade inga farligare följder, än att en och annan medlem, som kanske var glad över en förevändning att spara in årsavgiften — en hel krona! — utgick ur sällskapet. Fru Nordgrens ord kunde väl förklaras. De flesta dåtida anstalter för barn voro stängda för utom äktenskapet födda, naturligtvis i den missförstådda sedlighetens intresse.

Ett annat gammalt minne rörande denna sak kan jag ej neka mig nöjet återgiva. Under min vistelse som lärarinna i en prästgård i södra Sverige, erhöi prostens en dag ett besök av en kvinna från närgränsande församling, som sökte hans råd i en andlig angelägenhet. Efter en stund kom gamle prostens, mera framstående som lantbrukare och kommunalman än teolog, in i vardagsrummet, där hans prostinna och jag för tillfället uppehöll oss. Han såg mycket bekymrad ut och flyttade nervöst kalotten från det ena örat till det andra. På hans hustrus fråga vad kvinnan ville, svarade han:

— Hon har läst i bibeln att "ingen oäkta född skall ära Guds rike" och har fått veta att vice pastorn de fått är en sådan, och han är en så renlärig predikant och god människa säger hon. Vad skall jag ta mig till med henne? Prostinnan som var en resolut kvinna gav honom rådet: Säg att det är fel i översättningen — tag ner ditt latinska lexikon — du har ju ett sådant? — och läs ur det att det heter: "Ingen oäkta född skall ära Guds rike, om han följer i föräldrarnas fotspår". — För min del har jag aldrig, i likhet med gamla prostens S., kunnat finna det omtalade skriftspråket, fast vi gjorde oss besvär. Men det är ju i full överensstämmelse med den rådande uppfattningen, såväl i gamla som nya tider. — Dessa barn, som själva intet förbrutit, skulle straffas för föräldrarnas missgärningar. Och de straffas fortfarande, trots en humanare åskådning och lagstiftning till deras skydd. När en mor kallar sina i äktenskapet födda barn för sina "riktiga" i motsats till gossen hon hade förut och i hans närvaro, så behöver "allmänna meningen" en kraftig bearbetning. — Eller när en 7-årig flicka själv kommer och ber om plats i ett av Myrornas barnhem och med stolthet framhåller att hon är "äkta". "Mina föräldrar var verkligen gifte, men så drunknade min pappa, och det blev något ledsamt med min mamma, så att fattigvärden fick skaffa mig ett hem, men min fostermor är sjuk och så faller hon omkull, och så blir jag så rädd.

Då jag invände att alla barn äro äkta, upplyste hon mig med sin självmedvetna sakkunskap, att det äro de visst inte, "men jag är verkligen äkta". Det var hennes stolthet, staccars liten. Och fallet är ingalunda enastående.

Samhällets försyndelser mot dessa barn kunna bäst belysas med siffror.

Det är stoltere våga sitt tärningskast, än tyna med slocknande läge. Det är skönare lyss till en sträng som brast än att aldrig spanna en bäge. (Verner von Heidenstam).

Där förtroendet felas, saknar kärlekens krans sin skönaste blomma. (J. W. von Goethe).

Människans tillvaro är, strängt taget, grundad på hoppet; hon har ingen annan egendom än hoppet; denna värld är för henne en hoppets värld. (R. W. Trine).

Tankar är vår enskilda egendom, och vi kunna styra dem efter eget tycke endast genom att stadigt erkänna vår förmåga att göra det. (R. W. Trine).

Det beräknas att över 20,000 sådana barn födas årligen i vårt land. Före barnavårdsmannainstitutionen uppgick dödligheten bland fosterbarnen på landet till nära 450 på 1,000 barn, under det dödligheten i städerna för familjebarnen ej var högre än 140 på 1,000. Huru dödlighetsprocenten bland de utom äktenskapet födda barnen ställer sig efter den tillsyn och omsorg barnavårdsmannen numera utövar, är naturligtvis för tidigt att yttra sig om. En statistik som talar ett ännu hemskare språk än dödlighetssiffrorna är brottmålsstatistiken. Flertalet av dessa barn — "kärleksbarn", som de med den bittraste ironi kallas — ha varit predestinerade till en förtidig grav, olycka och straff. Hela uppfattningen av dessa barns ställning har naturligtvis vilat på ekonomisk grund, skydd för egendom lidande dessa utstötta varit offer för så har väl det oerhört stora barn- och kvinnoproletariat systemet skapat näppeligen kunnat vara förenligt med det praktiska hushållsförstånd samhället behöver.

Därför är den omvårdnad, som lagstiftningen i de flesta civiliserade länder nu börjat ägna dessa barn, ett bevis på att mänskligheten trots allt går mot en högre utveckling, då tusenåriga traditioner rubbas. — Sådana ha dock mycket fasta rötter och återfall äro ej uteslutna, om vaksamhet och ansvarskänsla icke besjåla de nya institutionerna och deras handhavare.

TÄNKESPRÅK.

Det är stoltere våga sitt tärningskast, än tyna med slocknande läge. Det är skönare lyss till en sträng som brast än att aldrig spanna en bäge. (Verner von Heidenstam).

Där förtroendet felas, saknar kärlekens krans sin skönaste blomma. (J. W. von Goethe).

Människans tillvaro är, strängt taget, grundad på hoppet; hon har ingen annan egendom än hoppet; denna värld är för henne en hoppets värld. (R. W. Trine).

Tankar är vår enskilda egendom, och vi kunna styra dem efter eget tycke endast genom att stadigt erkänna vår förmåga att göra det. (R. W. Trine).

När vi fått fullt klart för oss det stora faktum, att allt liv är ett — att alla hava del i den eviga Livskällan, och att sålunda samma liv är liv hos varje individ, då flykta fördomar och hat förgås. (R. W. Trine).

Lika lön.

För Kvinnornas Tidning av Trafik-assistent Anna Westergaard.

III.

De argument vi här i Danmark oftast mötte från våra motståndare under diskussionen om själva principens införande är antagligen de samma som framställas i andra länder. Jag utgår därför från, att det har ett visst intresse för den läsekrets "Kvinnornas Tidning" har att taga del av, hur vi hos oss bemötte de gjorda invändningarna.

Män äro i allmänhet försörjare, kvinnorna icke.

Ja, men det är icke något giltigt skäl för att man avlönar en icke-försörjande man (här i landet finns c:a 210,000 ogifta män över 20 år) lika högt som den försörjande — och det utgör absolut icke något försvar för att den försörjande kvinnan (i Danmark finns c:a 110,000 änkor) avlönas lägre än den icke-försörjande mannen. — Ingen av de 110,000 ankorna kan dock mätta sina barn med det beskedet, att det icke är regel att hon är deras försörjare.

Vill man avlöna med fästade avseende vid försörjningsskyldigheten, kan man därför icke göra skillnad mellan mans och kvinnas lön — det skulle vara att lägga skatt på alla kvinnor till fördel för alla män. Skall skillnad göras, måste det bli mellan försörjare och icke-försörjare.

Kvinnans arbete är icke lika värdefullt (= detsamma) som mans.

I fråga om denna punkt nedlade den danska lönekommissionen det mest energiska arbetet. Den undersökte, skrev, gjorde frågor och det muntrande resultatet blev — en hopplös förvirring! Den ena förvaltningsgrenen svarade i öster, den andra i väster. Det kollektiva systemet led på denna punkt ett definitivt skeppsbrott.

Bl. a. tillfrågade man samtliga danska postmästare, och de inbördes danska motstridiga svar dessa tjänstemän lämnade prisgävo hela argumenteringen åt åtlöjet.

En postmästare berömd kvinnorna för deras särskilt stora omsorg i arbetet, en annan förebrådde dem brist på sådan omsorg. En ansåg, att kvinnorna brusto i älskvärdhet mot publiken, under det att en annan framhåvde det som en speciell förtjänst hos kvinnorna, att de alltid voro hövliga och älskvärda mot allmänheten, en påpekade att kvinnorna ifråga om pliktänkta stodo över männen, en annan var av motsatt åsikt, en ansåg att den yngre kvinnliga arbetskraften var förtäfflig, den äldre däremot av mindre värde, en annan hade iakttagit raka motsatsen, den äldre kvinnliga arbetskraften var utmärkt, den yngre däremot mindre god o. s. v., o. s. v.

De flesta ansågo emellertid att kvinnor och män hade visat sig ungefär jämgoda i arbetet. Några gjorde gällande, att kvinnorna voro bäst, några flera gävo männen företrädet och en avgav den nedstämmande förklaringen att på hans postkontor voro kvinnorna något mera (!) nervösa och retliga än män (!!).

Resultatet blev fullständigt paradoxalt, men gav just därigenom det bästa bevis för hur omöjligt det är

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET

GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

EGNA FONDER KR. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande räntaTelegramadress
"Kreditbolaget"

I VARJE SVENSKT HEM

som vill följa
dagshändelserna
inom politikens,
handelns, kon-
stens och littera-
turens område
**läser man
numera**

GÖTEBORGS HANDELS- OCH SJÖFARTS-TIDNING

att även på arbetets område och med hänsyn till kapaciteten inrangeras alla kvinnor i en grupp för sig och alla män i en annan.

Rättskänslan säger, att det icke är berättigat att värdesätta alla kvinnors arbete lägre än alla mäns, den duktigaste kvinnans lägre än den odugligaste mans, men detta blir faktiskt förhållandet, om man utmäter lönen knappare till kvinnorna än till männen.

Det är självklart, att det finnes bättre och sämre arbetare inom både de manliga och kvinnliga grupperna, men att alla duktiga arbetare äro män och alla dåliga arbetare kvinnor — det finns det dock ingen som tror.

Det är icke underligt att kvinnorna med harm protestera mot en sådan klassificering av dem som arbetare.

Kvinnorna äro svagare (d. v. s. hava flera sjukdagar) än män.

Detta argument kan helt visst sägas vara det minst intelligenta av samtliga skäl som anförts av våra motståndare. Man gick tillväga på följande sätt. Man sammanräknade alla mäns och alla kvinnors sjukdagar och dividerade varje gruppssjukdagar med antalet tjänstemän, varvid det visade sig, att den siffra som kom att stå för kvinnogruppen var större, än den för den manliga gruppen gällande. Detta i sanning geniala tillvägagångssätt resulterade i att man inom stora kretsar verkligen på allvar ansåg, att nu hade man äntligen funnit det avgörande beviset för kvinnornas underlägsenhet och ett giltigt skäl för deras lägre lön, för övrigt utan småaktigt hänsyn till att den låga lönen och de därav betingade besvärligare och ogynnsammare levnadsförhållandena nog kunde ha sin andel i kvinnornas påklagade hälsotillstånd.

Nu behöver man endast föreställa sig, att människens genomsnittsjuklighet visat sig större än kvinnornas. I så fall hade man över huvud taget icke fäst något som helst avseende vid räknestycket och det skulle icke fallit någon människa in att männen på grund därav skulle hava lägre lön än kvinnorna. Kanhända hade man i stället i detta förhållande sett ett skäl att höja människens lön då de ju tydligen ansträngde sig så mycket i sitt arbete att de till och med blevo sjuka därav och sålunda gjort sig väl förtjänta av större löneinkomster!

I och för sig ligger det ju nära till hands att tro, att kvinnorna, som utom självförsörjandets börda också bära börden av att sörja för världsbefolkningens vidmakthållande i någon mån få betala detta med sin hälsa — men det bör ju icke vara någon giltig orsak till att lägga också ekonomiska bördor på deras axlar genom att giva dem en låg lön.

Och vad själva arbetet angår, så hava helt säkert de flesta av oss sett exempel på att en energisk och duktig person med 20 sjukdagar pr år kan uträtta tio gånger så mycket som en annan i mera behärskat och stadigt tempo arbetande person, som icke haft en enda sjukdag. Som måttstock för arbetsförmågan är sjukprocenten fullständigt oanvändbar, och vad som gör saken ännu värre är att det här rör sig om ett genomsnittstal, som användes endast ifråga om kvinnor. De män, vilkas sjuklighetsprocent är högre än genomsnittsprocenten för kvinnor skola det oaktat enligt denna teori uppbära den höga manslönen, under det att de många kvinnor, vilkas sjuklighetsprocent är

lägre än genomsnittstalet för både män och kvinnor, ja, vilka kanske icke haft en enda sjukdag, skola umgälla kvinnornas genomsnittshälsotillstånd genom att avlönas lägre. Det är en tankegång, som mycket påminner om den, vilken den danske skalden Joh. Herm. Wessel hänade i sin dikt om "Smeden og Bageren", en dikt vari den vise domaren skildras på följande sätt:

" — — — han blader i sin lov omhyggelig,
men finder intet derudi for sig,
hvori forbudet er for smed att rette
Bager."

Varefter man, då staden hade endast en smed, som icke gärna kunde undvaras, men två bagare, avrättade den ene av bagarne för en av smeden begången förseelse!

"Den Bager græd gudsjammerligt,
då man ham førte væk, — — —"

Och kvinnorna protestera också naturligtvis emot en så besynnerlig logik.

Kvinnor kunna leva billigare än män.

Kanhända! Men är det tillbörligt att stat och kommun tvinga kvinnor härtill, d. v. s. till att leva under sämre, bekymmersammare, fattigare förhållanden än män med motsvarande kvalifikationer och samma arbete?

Kvinnor äro dyrare att pensionera än män.

Det föreligger endast ett mycket bristfälligt material till belysande av detta förhållande. Och någon jämförelse bör naturligtvis icke göras förr än alla faktorer, som här spela in: lön, avancement, pension o. s. v. äro desamma för män som för kvinnor. Några sifferuppgifter från Danmark där kvinnorna inom civilstaten avlönas och pensioneras efter alledeles samma regler som gälla för män, skola åskådliggöra detta.

Statens järnvägar:

C:a $\frac{1}{20}$ av tjänstemännen äro kvinnor. Statens utgifter för pensioneringen uppgår pr anställd tjänsteman till c:a 383 kr. årligen.

Postverket:

C:a $\frac{1}{11}$ av tjänstemännen äro kvinnor. Motsvarande utgift är här c:a 208 kronor.

Telegrafverket:

C:a $\frac{1}{2}$ av tjänstemännen äro kvinnor. Statens utgift är här c:a 97 kr. Dessa sifferuppgifter synas giva vår handen, att en mera utsträckt användning av kvinnlig arbetskraft nedbringa det allmänna pensionsbördan.

(Forts i ett kommande n.r.)

"Palatsrevolutionen."

En "palatsrevolution" har enligt dagspressen ägt rum inom det stora organisationen "Rädda barnen", i det att dess ordförande, friherrinnan Palmstierna, på grund av en inom styrelsen utbruten schism frånträtt sin befattning.

Inom kvinnovärlden har denna händelse väckt förstämning. Den har nämligen genom omnämnanden i pressen kommit att framstå såsom misskrediterande för kvinnorna. Man har talat om deras oförmåga att lojalt samarbeta, deras småaktighet o. s. v. En av våra största tidningar anser, att det för ordningens och samsjans skull är behövt att uppblanda kvinnliga styrelser med en eller annan man(!) Kvinnorna kunna emellertid taga

Aktiebolaget Nordiska Handelsbanken

Stockholm. GÖTEBORG. Malmö.

Egna fonder: Kr. 72,300,000:—

Fullständig bankrörelse.

Födelsedagar. Under stjärn- himlen.

Sjukgymnasten fröken *Alfine Cederberg* fyller den 8 mars 60 år.

Fröken Cederberg intager en bemärkt plats bland de kvinnliga banbrytare för svensk gymnastik och sjukgymnastik utomlands. Efter genomgången utbildningskurs praktiserade fröken C. i Tyskland, men överflyttade snart till England, där hon införde och gav fäste åt svensk gymnastik vid olika läroanstalter för såväl flickor som gossar, varjämte hon bedrev en omfattande verksamhet som sjukgymnast. Sedan 1914 är frk C. bosatt i Wiesbaden, där hon, Taunusstrasse 9, har ett eget synnerligen välkänt sjukgymnastikinstitut med stor klientel.

*
Fröken *Agnes Branting* i Stockholm fyllde den 27 febr. 60 år.

Efter att i fyra år hava innehaft befattningen som mönsterritare hos "Handarbetets vänner" blev hon 1891 direktör för nämnda företag, en post som hon beklädde till 1904, då hon grundade den över hela vårt land kända textilateljeren för kyrklig konst Liciu. Som dennas ledare har frk B. gjort en kulturell insats av betydande värde. Hon har upptagit kampen mot den tidigare rådande smakförskämningen ifråga om kyrklig inredning och rituella förmål, i stället väckande och fostrande det allmänna medvetandet till krav på värdiga, konstnärligt fullgoda kyrkliga rekvisita.

Fröken B. som även innehar chefskapet för "Pietas", den av staten understödda konserveringsanstalten för textilier, har från trycket utgivit ett flertal arbeten om textil konst.

*
Fru *Elisif Théel* i Stockholm fyllde den 27 febr. 50 år.

Fru Théel har utövat och utövar alltjämt en livlig filantropisk och social verksamhet. Bland de sammanlutningar, som njutit gott av hennes stora arbetsförmåga och verksamma intresse, kunna nämnas Fredrika Bremerförbundet, Svenska kvinnors nationella förbund, Internationella kvinnoförbundet, Allmänna valmansförbundets centrala kvinnoråd, Centralkommittén för Stockholms arbetsstugor m. fl. År 1919 insattes fru T. i Stockholms stadsfullmäktige.

kritiken och utfallen med lugn. Skarpa meningsskiljaktigheter förekomma också inom manliga styrelser och leda även där understundom till avsägelser av mottagna förtroendeuppdrag. Skillnaden är endast att dessa "palatsrevolutioner", om de överhuvud taget omnämnas av pressen, relateras utan den ironi, den överlägsenhet och utan den upplåsning till väldiga dimensioner, som höra till, när det rör kvinnliga intressen.

Hur förhöll det sig nu i detta fall? Friherrinnan Palmstierna begärde i egenskap av ordförande-byråföreståndare ensamrätt att öppna till byrån ankommande post, en rätt, som kassaförvaltaren (!) ville göra henne stridig. Styrelsen gav icke friherrinnan P. sitt stöd, ehuru det gällde en självklar befogenhet för henne och — hon gick. Varje ordförande med ryggrad skulle hava handlat som hon.

Det förefalla visar för övrigt viken av att föreningar, då de utarbeta sina stadgar, även fastställa de olika styrelsefunktionärernas befogenhet. Där så icke sker, ligger det nära till hands, att vederbörande falla varandra i ämbetet, varigenom misshälligheter lätt uppstå.

Det är kväll. — Vårvinterkväll. Ännu badar västern i ett svagt ljus, men östern är mörk, och mellan ljusglansen och mörkret simma några moln högst uppe i zenit. Mörkret driver dem liksom framför sig, vecklar ut dem över hela himlavalvet som en ridå, vilken snart fallit över hela rymdens väldiga, härliga rundhorisont.

Men skådespelet är icke slut. I mörkret däruppe gnistrar fram en stjärna — två — flera — myriader. De sutto där också i går — i förrgår — för år tillbaka. De funnos där innan ditt liv var tänt på jorden och skola finnas där långt sedan du själv och alla omkring dig slocknat.

Såsom en eldskrift av det ord, vilket bliver evinnerligen, lysa de däruppe — genom år — genom sekler — genom eoner. Vilken ro. Vilken frid kring dessa tusen sinom tusen bloss — Vår Herres outsläckliga lyktor.

Och tanken kommer undrande: Varför tändes de en gång? — För oss? — För oss, att vi icke skulle falla i förtvivlan, då natten kommer och mörkret faller på? För att vi icke ens för ett enda ögonblick skulle tro att Gud glömt oss — icke ens för några timmar förlora tillförsikten att allt är väl sörjt för oss. I dag och i morgon — för sekler tillbaka och sekler framåt — från evighet till evighet... Ty när hela jorden mörknar, då tänds I —

Stjärnor — budskap — evigt strålende vittnesbörd om ett beskydd som aldrig sviker. J—l.

Modern i ordspråket.

Världens kvickhuvuden hava i alla tider roat sig med att säga spetsigheter om kvinnan och för all del även om mannen, men häst dock om kvinnan. På ett område har emellertid kvinnan aldrig angripits, endast vördats. Eller har någon någonsin hört en uddig kvickhet om modern? Helt säkert icke! Här äro några ordspråk om modern, hämtade från olika länder. Vad säga de oss männe?

— — —
Är moderns namnet än så armt, modern gör dock barnet varmt.

— — —
Hellre förlora en rik fader än en fattig moder.

— — —
Den som ej vill följa modern, kommer att följa fångvaktaren.

— — —
Det som går modern till hjärtat går fadern endast till knäet.

— — —
I Indien säger man: Min mor är alltid min, antingen jag är rik eller fattig.

— — —
Moderns bön hämtar upp barnet från havets botten. (Ryskt ordspråk).

— — —
Alla kulturspråk känna ordspråket: En mor kan underhålla sju barn, men sju barn kunna icke underhålla en mor.

— — —
Italienerna hava ett ordspråk, lika bräddat med vemod:
Moder betyder martyr.

— — —
Utän moder äro barnen som bin utan drottning.

— — —
Moders handen är mjuk, även när den slår (Lettiskt ordspråk).

Den franska kvinnan.

En ny typ.

En revolution pågår i. n. i den franska litteraturen, skriver den franske författaren Marcel Prevost i den engelska tidningen "Observer". Ett resultat härav är, fortsätter han, att hela vår litteratur — skådespelet, romanen till och med filmen måste omläggas efter nya synpunkter.

När vi fransmän före kriget läste era engelska romaner, sågo era teaterpjäser och filmer, kände vi oss alltid mera roade än övertygade. Men vi hyste den mera erfarnes överseende med er. Ni visade oss flickor i tonåren och gossar av samma ålder som hjältar och hjältninnor, älskande, intrigerande, giftande sig. Vi smålogo. Barnkammerromaner, barnkammerföreläsnings, så förföllo de oss. Det var något så ungt, så omoget, så oviktigt. En tjuogoårs flicka förälskad i en pojkspoling på tjuo! Det var icke livet. Det var, det försäkras jag, er, icke det franska livet. Det fanns icke heller någon motsvarighet till detta i vår litteratur.

Hos oss kände flickan på tjuo år ingenting annat än ringaktning för en yngling av hennes egen ålder. Hon kunde icke gilla honom som älskare, icke ens som intim vän. Hennes val föll alltid på den *mogne* mannen, mannen av värld, den erfarna i kärleksangelägenheter, hjälten i kärleksromaner, experten på kärlekens område. För pojken på tjuo år fanns ingen plats på hennes livsprogram. Han överlämnades att knoga på sin studerkammare, att arbeta för sin karriär. Den fattiga ömhet, som bestods honom, kom från otillräckliga äldre ogifta damer eller gamla kvinnliga släktingar.

Vår litteratur återspeglade vårt liv. Vår litterära tradition hade sina rötter i denna den unga flickans förkärlek för den *mogne* mannen.

Och nu är allt detta förändrat. För er engelsmän, för vilka det intima sammanhanget ifråga om kärlek och vänskap mellan ynglingar och flickor är en alldaglig företeelse, kan denna förändring synas oväsentlig. Men oss förefaller den ödesdig. Och den är ödesdig, särskilt därför att vår litteratur även är en intresserad part, ty, som jag sagt er, måste våra romaner, våra teaterpjäser, våra filmer anläggas efter alledeles nya synpunkter.

— — —
Vad är det, som förorsakat detta överraskande omslag i den unga fransyskans uppfattning?

Den franska kvinnan har fått sin blick öppnad för den manliga skönheten. Detta är förklaringen till fenomenet. Det var en av särigheterna hos våra kvinnor, att de icke fäste den ringaste vikt vid den manliga skönheten. I er engelska diktning voro hjältarne alltid unga, sköna, starka, tappra. I vår fästes nästan alls ingen vikt vid dessa företredan därför att våra kvinnor icke påverkades av dem.

— — —
Till ovanstående kan måhända tilläggas, att troligen även en annan faktor än den manliga skönheten spelat in. Vågar man icke antaga, att den franska flickan fått upp ögonen för att en ung renhjärtad man som blivande make är mera värd än den *mogne*, i kärleksangelägenheter väl förfarne mannen, hjälten i många kärleksromaner, experten på kärlekens område?

Kobbs Thé

är alltjämt
marknadens
förförsta

Kerstin Lindahls BLOMSTERAFFÄR

Korsgatan 4, Telefon 8462
Rekommenderas!

Arbete och vigselring.

Under ovanstående rubrik har en Londontidning samlat en massa intressant materiel för att belysa den ständigt aktuella frågan om den arbetande kvinnans utsikter att bli gift.

I "Centralbyrån för husligt arbete" förklarades, att de alla flesta tjänsteflickor icke ville ha platser, där de måste bo hos herrskapet, emedan detta faktum "försämrade deras utsikter". De måste ha sina kvällar fria.

Från de register, som samlats över "Tjänsteflickors giftermål" kunde man fastställa, att kokerskorna hade de bästa utsikterna — av lätt begripliga skäl! Andra yrken, som med förkärlek väljas, emedan de anses medföra goda giftermålsutsikter äro: sjukvård, telefon- och posttjänst, restaurang- och kaféuppasserskans o. a. Detta lär också verkligen vara fallet. Isynnerhet kvinnliga posttjänstemän hava sedan fler år stått högst på giftermålsstatistikens rangskala, och ingen månad går till ända, utan att en eller annan telefon-dam knyter hymens band, och ofta var det själva telefon-tråden, som utgjorde början till detta band.

Byrå-damer söka sig gärna plats med avseende fäst på, om ett större antal manliga anställda också finnas, och kvinnor, under trettio, ha därvid ofta goda utsikter. Mer fantastiska äro förhoppningarna hos sjuksköterskorna. Central-agenturen för sjuksköterskor i London meddelar, att många flickor på frågan, varför de önska välja detta tunga och uppoffrande arbete, öppet svarat: Emedan de hoppas därigenom lyckas göra ett glänsande parti. Visserligen händer det mycket ofta att sjuksköterskor gifta sig — men det är nog högst sällan med de "grevar och miljonärer", som föresvävat de unga damerna i deras livliga fantasi, utan fastmer med löntagare eller lägre ämbetsmän i ganska blygsamma förhållanden och utan den ringaste poetiska nimbus.

Dåliga utsikter hava, utom tjänsteflickorna, (kokerskorna undantagna!) i främsta rummet alla lärarinnor. Men man får ju medge att just i England giftermål för t. ex. en statsanställd lärarinna har sina sidor. Kvinnor, som ägnat sig åt musik, ingå ofta äktenskap, målarinnor däremot nästan aldrig, då hos målarinnorna ofta förefinnes en stark motvilja mot giftermål. Flickor i kaféer, konditorier o. d. gifta sig sällan — ehuru de ofta just av detta skäl sökt platserna. Ibland butiksbiträden är det isynnerhet de i cigarr- och konfektyraffärer, som ha "utsikter"; i alla andra

Offentliga nöjen.

Stora Teatern

varje afton kl. 8:
Orpheus i underjorden.
Operett i 3 akter av Offenbach.

Lorensbergsteatern.

Varje afton kl. 8:
JOKERN.

Nya Teatern.

Varje afton kl. 7.30:
BARKEN MARGARETA.

PALLADIUM

Göteborgs största och
mest populära filmteater

De förnämsta programmen
från världens största film-
institut och alltid den mest
konstnärligt utförda musik

Teaterspalten.

Lorensbergsteatern har låtit »Ro-
meo och Julia» vika för ett engelskt
lustspel »Jokern» av Marsh Har-
wood. Valet av denna verkligt ro-
liga komedi har gjorts i en lycklig
stund icke minst med hänsyn till det
vackra värvädet som plötsligt brutit
in och vilket, enligt vad erfaren-
heten visar, är en synnerligen farlig
konkurrent till teatrar. »Jokern» är
kvick utan att på en enda punkt
passera gränsen för det fullt tillåtna,
en mängd muntrande situationer äro
inlagda och stycket blir ytterligare
njutbart genom den psykologiska
säkerhet, varmed de i den återgivna
livskonflikten invecklade personerna
äro skildrade. Utförandet var bril-
jant. Särskilt kvadröjer i minnet
den fina studie hr Blickingberg gjorde
av sin roll, en lantjunkare något
»bakom», men avgjort sympatisk
och segrare i den strid som gällde
hans äktenskapliga lycka.

Pjäsen fick ett utomordentligt hjärt-
ligt mottagande.

Stora teatern har alltjämt på sitt
program operetten »Orpheus i un-
derjorden», vilken nog även den med
avgjord framgång kan konkurrera
med de vackra värvällarna om pub-
likens gunst.

Från Nya teatern har icke heller
varslats om någon programförändring.
I två månader har »Barken Margare-
ta» givits här kväll efter kväll in-
för en tacksam publik, som visat
sig livligt uppskatta det av direktör
Selander gjorda, nu som alltid, syn-
nerligen goda pjäsval.

Palladium.

Man erinrar med en viss värme och
stolthet de stora svenska succéfilmer-
na, när man ser en utländsk storhet
passera vår vita duk. Den siste mo-
hikanen — Palladium i Göteborg se-
naste attraktion, kunde ej heller trots
sina många briljanta och vackra par-
tiet, komma en att glömma hur psy-
kologiskt välbyggt en svensk film of-
tast är gentemot de oändligt många
och oändligt gångbara alstren på
världsmarknaden. Men likväl är det
en barnomsfantasiens färg och flykt
över denna stora indianfilm — en
skulptural hårdhet i tavlorna, som et-
var sig in i minnet — och först och
sist en förtjusande vacker, vit hjä-
tina, vilkens ögonmimik endast den
är värd besöket. I övrigt må antec-
nas den utomordentliga handlingen
beledsagan te musiken, som särskilt
vid dödschoppet och några av de mera
kritiska scenerna nästan ger starkare
stämning än bilderna själva.

Ungkarshotell för kvinnor.

Fröken Hanna Grönvall och fru
Elin Lindley hava hos Stockholms
stadsfullmäktige motionerat om inrät-
tande av ett kommunalt unkarshot-
telt för kvinnor i huvudstaden.

Motionärerna framhålla att många
kvinnor, bl. a. platsbytande tjänarin-
nor, kunna komma att sakna fast bo-
stad, och om inte sparpengarna räcka
till bli de lätt byte för samvetslösa
personer och hanna i prostitution.

Ingen tvekan kan råda om att det
föreligger ett verkligt behov av sådana
hem i de större städerna. Man har
emellertid redan tänkt på denna sak
och även sökt ordna den såväl i Stock-
holm som Göteborg. Föreningen
»Vaksamhet» har sålunda i båda des-
sa städer upprättat pensionat till
tjänst just för tillresande plattsökan-
de tjänstflickor och med dem jäm-
ställda. Lämpligast skulle väl vara
att stadsfullmäktige i Stockholm och
även i Göteborg, om frågan också där
kommer upp, i stället för att upprätta
nya hem ville genom anslag stödja
föreningen »Vaksamhets» pensions-
verksamhet och möjliggöra dess ut-
vidgande.

— Pappa, är det sant att farbror
Blomberg är en politisk lycksoökare?
— Vad tänker du på, pojke! Blom-
berg hör ju till samma parti som jag.
Lycksoökarna finns bara i dom andra
partierna.

De onda tiderna.

Vi sutto ett litet sällskap och dis-
kuterade efter middagen vid kaffet
och rökverket. Samtalet föll av sig
själv på de onda tiderna: — de höga
skatterna, arbetslösheten, tobaksskat-
ten, nödvändigheten av att spara.

En gravallvarlig stämning började
efter den nyss så glada middagskon-
versationen tynga luften, och över al-
las ansikten lägrades plötsligt skug-
gan av de djupaste bekymmer.

— Jag undrar — sade slutligen en
— har det hela skall sluta?

— Det blir förstas en krasch — in-
föll en annan. — På detta sätt kan
det ju inte fortgå.

— Nej, det är ju omöjligt — vid-
tog en tredje. — Säg ni den senaste
statistiken? Var 40:de person arbets-
lös i Stockholm, var 30:de i Göte-
borg, och i Malmö lär det vara ännu
värre. Vad skall det bli? Halva folket
förgås ju snart av svält och nöd.

— Och de andra, de som skulle ha
det bättre, jag menar nu särskilt af-
färsmännen — fortsatte en ny talare
— ha det ju inte mycket bättre de.
Där ligga de på sina lager och förlora
för varje dag som går. Och ingen
människa köper för ett öre.

— Nej, jag för min del får åtmin-
stone säga att jag numera inte köper
en enda överflödiga sak — sade vär-
dinnan. — Tiderna äro ju så tryckta,
och man vet inte vad som kan kom-
ma.

— Det har du så rätt i — insköt
en gäst — man vet verkligen ingen-
ting utom att det hela är bedrövligt.

— Ja, verkligen bedrövligt! — höj-
des i korus några stämmor. — Och
en bekymrad suck höjde allas bröst,
och alla stirrade några sekunder be-
grundande mot den brokiga siden-
skärmen, som utsände ett magiskt
sken över det färgrika kaffebordets
porslän, glas och karaffer.

— Ja, jag undrar det — avbröts
plötsligen pausen av värden. Han ha-
de hittills suttit tyst och njutit de för-
sta aromatiska blössen på sin impor-
terade havanna. Och han mötte nu
liksom uppvaknande ur en djup fun-
dering sällskapets överraskade blic-
kar. — Det pratas egentligen aldeles
för mycket om onda tider — fortfor
han — och klagas på alla håll och
kanter. Jag pratar för resten om
dem själv också och beklagar mig
precis som andra. Men om vi nu
skulle vara fullt sanningsenliga, är
det verkligen så på taket med oss,
som vi låta påskina? Om vi bara
skulle gå till oss själva så ha vi det
nog allesammans ungefär som förut.

Jag märker åtminstone för min del
ingen skillnad. Min fru säger visser-
ligen att hon numera inte köper en
enda överflödiga sak, men det har,
strängt taget, min fru aldrig gjort
under hela vårt 15-åriga äktenskap...

— Men, Ernst... avbröt värdin-
nan vande.
— Inte sant — fortfor värden. —
Du har ju alltid behövt vad du skaf-
fat dig — och det behöva vi ju alla,
då vi köpa oss något. Sedan är det

bara behoven som växla. Man hör
visserligen dagligen, att affärsmännen
aldrig sälja någonting, men ändå ha
alla människor mat och kläder och
nöjen fullt upp. Man nekar sig in-
genting. Spåravnar, biografer, kon-
ditorier, teatrar, butiker lysa med den
livligaste frekvens, fastän tiderna
äro onda och landet håller på att för-
gå av nöd...

— Ja, men allvarligt talat, Ernst —
inföll en fru — nog är det förskräk-
ligt med denna arbetslöshet som rå-
der överallt!

— Ja, den — återtog värden —
den är det enda verkligt beklagans-
värda av alltihop. Men knappast för
de arbetslösa, ty de leva jämförelsevis
lugnt och tryggt på sina understöd.
Många av dem finna t. o. m. att de
aldrig haft det bättre. Tänk bara
detta, att utan möda, utan ansvar och
utan rädsla att det skall klicka varian-
nan vecka gå och bära upp kostnaden
för ett dragligt om också ej överflö-
digt levedöd. Flera av dem ha ock-
så för längesedan övergivit tanken på
att få något att göra. Därför är det
även i själva verket med våra många
tusentals arbetslösa inte ett dyft lät-
tare att få ett handtag nu än en män-
niska än det var under den mest gyl-
lene kristiden. Varför? — Folk går
helt enkelt inte ut och söker. De bryr
sig inte om det, så länge de kunna
draga sig något så när fram på sina
understöd. Funnes verkligen en så
oerhörd svält som det ropas om, skul-
le det ju även finnas massansökning-
ar till lediga platser. Men hur står
det till med den saken, mina fruar?
Står man i kö och begär att få tvätta,
skura och piska mattor i era hem mot
mat och skäljig betalning? Min fru...

— Ja, är inte det besynnerligt —
inföll värinnan avbrytande — jag
får aldrig mer än ett eller högst ett
par svar på mina annonser om hus-
hjälp, och ändå annonserar jag i den
bästa annonstidning vi ha.

— Precis min erfarenhet — inföll
en annan fru. — Jag ville ha en hus-
assistent och erhölet ett, säger och
skriver ett enda svar.

— Och okunnigheten hos dem man
får sedan! — utbrast en tredje fru.

— Tala aldrig om den! — instämde
en fjärde upphetsat. — Jag skulle
kunna berätta er historier i oändlig-
het om den saken.

— Gör det — sade hennes man
med ett meningslöst tonfall. — Så
arrangera vi senare en pristävlan om
vilken av fruarna som kan berätta
den värsta.

Några sekunders paus följde på
detta äktenskapliga undervattenskrig.
— Näja — upptog värden därefter
ånyo den avbrutna tråden — vittnar
nu allt detta om att tiderna verkligen
äro så onda. Det mest beklagansvär-
da är ur min synpunkt att vi ingen-

Och så kom en husjungfru med
hälsning från Mrs Merrington, att
tæt var färdigt i salongen.

Nästa morgon vid frukosten sade
Evelyn:

— Mamma, kunde inte mademoiselle
och jag köra till Lingford Castle i
eftermiddag?

— Till Lingford? I eftermiddag?
Det får du nog låta vara i dag. Täck-
vagnen är hos Strides för att lagas,
och det vore alltför oförsiktigt att
åka så långt i en öppen vagn i dag.

— Men mamma, det är ju så vackert
väder, och solen skiner.

— Ja, solen är nog varm, men det
är östänvind.

— Men käreste mamma! Pappa sa-
de nyss, att det var rak västan.

— Nå ja; det kommer alldeles på ett
ut. Det är just väder att förkyla sig
i. Det vore rysligt skada, om du
skulle få snuva just till balen, och
få ligga till sängs, när alla de andra
dansa, eller om du skulle bli tvungen
att ha en höghalsad klänning. Se
på stackars Winifred, som inte har
varit utom dörren på en hel vecka,
och har en sådan förkylning.

— Jag har redan sagt det, sade ma-
demoiselle Exe.

Mrs Merrington teg, svagt men

Göteborgs
Hvitvaruaffär

Specialaffär
för Dämunderkläder.

OBS! KYRKO GATAN 15 OBS!

HVAR 8 DAG

en verkligt först-
klassig illustrerad
tidskrift — — — —

— — med gedigen
och fint kultiverad
ton — — — — —

SÄGER DAGSPRESSEN

Bör ej saknas
i något svenskt hem!

PRENUMERERA Å NÄRMASTE
POSTANSTÄLT ELLER BOKHANDEL!

HELANDERS
Ängrostade
KAFFE

är i smak och arom
överträffat

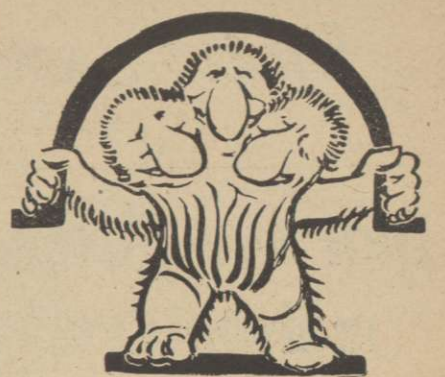
ting få gjort av allt det vår genera-
tion skulle göra. Se bara exempelvis
på denna stad — så fint planlagd, så
oerhörd påkostad av äldre generatio-
ner, som drömde sig att få den mäktig
och vacker, men så hopplöst för-
fallen under vår tid. När jag ser alla
dessa ohyggligt försummade platser,
trasiga bryggor, skräpande käkar,
vanvårdade hus, lutande plank, smusk
och onyggighet både utom och inom i
hela kvarter, och så tänker på att här
gå tusen sinom tusen människor och
dra benen, då...

— Vad då, Ernst — säg ut! — ljö-
de några spridda röster.

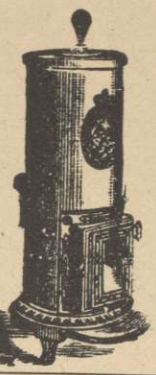
— Ja då — fortsatte värden, i det
han lät den vita asktoppen av sin ci-
garr falla ned i kopparurnan — då
blir jag något som man icke bör bli
i ett angenämt sällskap efter en god
middag. Då tycker även jag att till-
ståndet är bedrövligt. Men det är
inte tiderna som äro onda, utan män-
niskorna som sköta tiden illa. Så illa,
att om man över huvud skulle förvä-
na sig över någonting, så vore det
snarast övert det att vi, trots allt, ha
det så bra som vi i genomsnitt ha
det. Vi ha sannerligen inga skäl att
klaga, utan kunna hoppfullt se tiden
an. Det reder nog ut sig, bara vi få
lust att ta itu med livet igen — från
rätta sidan. Nödvändigheten skall
snart skapa den lusten — och sedan
skall det bli intressantare än någonsin
att leva — leva på den uppåtgående
kurvan mot en ny epok, med skarp
konkurrens, varurikedom och fläkt...
De tiderna äro nog inte fjärran. Vi
ha dem i antågande så visst som sol-
ljuset följer på natt...

Medan han talade hade ett hopp-
fullt uttryck lägrat sig över allas an-
sikten. Man var åter det lyckliga
middagssällskapet i ett land, där de
onda tiderna mest blivit en konversa-
tion på modet.

J—c A—r.

Tjänixen
på dixen!

KAMINER

alla slag.
Reparationer utföras.
Tel. 247.

Aktiebolaget
Göteborgs Verk-
stads Exposition
Skeppsbron 2.

"Hus och hem."

"Hus och hem" i Göteborg är en
förträfflig förening med ett utmärkt
arbetsprogram. Den har till syfte att
inom sig samla kvinnor och män i
Göteborg och omnejd, villiga att ge-
mensamt arbeta för hemmen och sam-
hällets väl. Arbetet är fördelat på
fem olika sektioner, nämligen för
upplysningsverksamhet, bostadsfrå-
gor, huslig yrkesutbildning, hemvärd
och hemkultur. Förteckningen över
medlemmar i styrelsen och arbets-
utskotten upptar de mest kända nam-
nen bland stadens social-intresserade
kretsar. Ordförande är fru Klara
Almstrand. Det var en ståtlig arbets-
redogörelse styrelsen kunde lämna vid
föreningens årsmöte härom dagen.
En mängd föredrag, följda av diskus-
sion och med verkligt sakkunniga in-
ledare samt en myckenhet praktiskt
arbete, kurser och demonstrationer
m. m.

Som bekant grasserar f. n. en före-
ningsleda, av vilken flertalet samman-
slutningar har plågsam känning.
"Hus och hem" tyckes vara ett ly-
sande undantag. Vår referent fann
vid ett sammanträde härom dagen
möteslokalen till trängsel fylld av
föreningsmedlemmar, gripna av be-
undran intör de mirakel det demon-
strerade färgmedlet "Nadco" åstad-
kom såväl i fråga om att förvandla
gammalt och ledsamt i klädväg till
vackert nytt som i fråga om de ut-
sökte färgkombinationer, vilka på ett
lekande och roligt sätt framtröddes
på olika prydnadsföremål, lampskär-
mar, dukar o. d.

Föreningen, som har för avsikt att
anordna en exposition av ideal-små-
lägenheter vid jubileumutställningen
i Göteborg nästa år, kommer att under
innevarande månad låta göteborg-
garne få en förhandsinblick i vad sa-
ken gäller genom en liten förberedande
hemutställning, vilken helt säkert
skall tilldraga sig betydande intresse.

för att icke hinna hem igen före té-
dags."

"Gå till Lingford, mademoiselle!
Har ni en aning om hur långt det
är?"

"Omkring en mil, tror jag, men det
är en småsak. Jag är en mycket god
fotgängerska. Jag ämnar mig till
apoteket och skall se om jag kan fin-
na ett liniment, som jag är säker på
skulle göra lilla Winifred gott."

"Vart ämnar sig mademoiselle
Exe?" frågade Mrs Merrington, och
så upprepade man mademoiselles av-
sikt för henne.

"Gå till Lingford och hem igen!
Kära mademoiselle, det skulle kosta
er livet, och det är en sådan jämmer-
lig liten häla, och där finns aldrig
något att köpa. Låt oss skicka någon
dit att hämta linimentet."

"Tyvärr, madame, med mitt dåliga
minne för engelska namn, kan jag
icke påminna mig vad det kallas."

"Hur skall ni då själv få tag i det,
mademoiselle?" undrade Mr Merring-
ton.

"Jag känner igen flaskan och eti-
kettens, så fort jag ser den, monsieur.
Jag skall låta apotekaren visa mig

branscher tittar gud Hymen blott
sällan och skyggt in, möjligtvis
"smörfröken" i matvaruaffären har
ännu något kvar av strålglorian från
krigsåren.

Ros och ris.

Lär er att lyda, ty det är huvud-
saken det ni kommer att få göra i
hela ert liv.

Det enda absolut vissa i livet är
döden, allting annat beror på ett "kan-
hända".

Vid ett samtal roar humorn mer än
snällrikheten, behaget mer än veten-
skapligheten.

Den bästa rådgivaren är den egna
erfarenheten, men det ledsamma med
denne rådgivare är, att han alltid kom-
mer för sent.

Man vanar sig ofta i hopp att
däri genom vinna ära.

För att förefalla andra angenäm,
måste man glömma sig själv.

Män skämta ofta över de unga
flickornas blygsamhet, men finns det
väl något som de beundra mer och
sätta högre?

Vi hava alla tillräcklig styrka för
att kunna bära — andras olyckor.

Man är aldrig vare sig så lycklig
eller så olycklig som man inbillar sig.

Man gör ofta synliga goda gär-
ningar för att icke bli misstänkt för
det onda man i hemlighet begär.

Man är aldrig så frikostig som när
det gäller att ge andra råd.

Den största smickraren är — egen-
kärleken.

I svartsjukan är det mer egenkär-
kärlek än kärlek.

Många kvinnor upphöra att hava
något personligt värde, när deras
skönhet vissnar.

"Artur, du kunde verkligen också
någon gång stiga upp och bära un-
gen."

"Varför då?"

"Jo, han tillhör väl också till hälft-
ten dig?"

"Och andra hälften dig, Mathilda.
Stig du upp och gå och dra på din
hälft, jag låter min hälft skrika."

Är Ni trött,

kraftlös och missmodig gör en
SANOKAPSEL om dagen förvä-
nande verkan. Kapslarna alstra
snabbt nerv- och muskelkraft,
energi och levnadsmod. Askar om
20 kapslar kr. 4.25 å alla
apotek och drogaffärer.

Liten kur (5 askar) kr. 20—
Stor kur (10 askar) kr. 38.50

BRÄUTIGAMS KONDITORI

REKOMMENDERAS

Den nya giftermålsbalken.

VI.

Makarnes egendom.

För de äldre, före 1921 ingångna äktenskapen gäller, att man och hustru hava gifto rätt till hälften vardera (om ej annat genom äktenskapsförord bestämts) i den samfälliga egendomen d. v. s. boets lösa egendom samt i den fasta egendom, som under äktenskapet förvärfvas. I äktenskap, som ingåtts före 1899, är även fast egendom i stad, förvärfvad eller ärvd före eller under äktenskapet, samfällad.

I den enskilda egendomen, d. v. s. den fasta egendomen, (med här ovan anförda undantag), som man eller hustru före eller under äktenskapet ärvt eller före äktenskapet förvärvat, äger andre maken icke gifto rätt, dock skall den årliga avkastningen därav räknas som lös d. v. s. samfällad egendom. Ej heller i egendom, vilken gifvits eller testamenterats till endera maken som dennes enskilda egendom har andra maken någon gifto rätt. Vidare är att märka att i fråga om de äldre äktenskapen genom ett före vigseln träffat avtal (äktenskapsförord, paktum) samfällad egendom kan göras till enskild eller vice versa. I äldre äktenskap äger mannen förvaltningsrätten över icke blott den samfälliga egendomen, med vilken han kan handskas efter gottfinnande, utan även över makarnes enskilda egendom dock med vissa inskränkninagar för vad som tillhör hustrun. Redogörelse härför lämnas här nedan. Missbrukar mannen förvaltningsrätten till förfång för hustrun, äger denna rätt att söka boskillnad. Gifto rätten till hälften i det samfälliga boet är för hustruns del endast en vilande äganderätt. Så länge gifto rättsgemenskapen kvarstår, kan hon icke förfoga över sin andel i boet. Denna blir tillgänglig för henne först vid äktenskapets upplösning eller vid hemskillnad och boskillnad. I ett avseende äger dock hustrun även dessförinnan förfoganderätt över sin gifto rättsandel i den samfälliga egendomen — hon kan göra testamentariskt förordnande därom. Detsamma är naturligtvis fallet med hennes enskilda

egendom. Enahanda rätt har gifvetvis mannen ifråga om sin egendom. I de nya, efter år 1920 ingångna äktenskapen räknar man dels med gemensam, dels med enskild egendom. Den gemensamma egendomen kallas gifto rätts gods och utgöres av all egendom som icke har karaktär av enskild. Vad mannen tillför boet av sådan gemensam egendom är hans gifto rätts gods och vad hustrun tillför boet kallas hennes gifto rätts gods. De båda makarne hava gifto rätt till hälften av varandras gifto rätts gods. Denna gifto rätt är — i regel — "vilande" under äktenskapets bestånd och gifto rätts andelen sålunda icke åtkomlig. Vid äktenskapets upplösning liksom även vid boskillnad och hemskillnad tages, enligt lagens stadgande, vardera maken eller hans arvingar hälften av makarnes gemensamma gifto rätts gods.

Enskild egendom, vilken är undantagen gifto rätten, är: egendom, som genom äktenskapsförord förklarats skola vara enskild; egendom, som make erhållit i gåva av annan än andre maken (vill make ge andre maken egendom, som skall vara enskild, skall detta ske genom äktenskapsförord) med villkor att den skall vara enskild, eller genom arv och testamente med därtill fogat liknande villkor; samt vad som trätt i stället för sådan egendom, när denna t. ex. avyttrats.

Som enskild egendom betraktas även vad ene maken lämnat den andre för tillgodoseende av dennes särskilda behov så som stadgat är ifråga om hushållningen, d. v. s. kläder och dylikt ävensom de kontanta besparingar, som kunnat göras på detta konto. Avkastningen av ene makens enskilda egendom blir, såvida ej motsatsen uttryckligen föreskrivits i den rättshandling, som gjort egendomen till enskild (gåvobrev, testamente eller äktenskapsförord) gifto rätts gods. (Forts. i nästa nummer.)

I rök-kupén säger en dam till en herre som just skall till att tända sin snugga:

— Ack, piprök gör mig alltid sjuk.
— Jaså! Ja, då råder jag er bestämt, sade den manlige passageraren lugnt, att inte röka pipa mer.

Gör redan idag ett försök med Zeilos Aluminiumpots. Aluminiumkärlen komma att skina av den angenäma bekantskapen. Stora bleckburkar å 45 öre. Tillverkare: Fabriken Zeilos, Göteborg.

Diskussionspalten.

I sin "Diskussionspalt" bereder "Kvinnornas Tidning" plats för artiklar i ämnen, vilka på grund av sin art inbjuda till meningsutbyte med upplysning, vägledning och hjälp som syftemål. Det förutsättes, att inläggen göras i en mot syftemålet svarande anda, sakligt och utan personliga utfall. Inledningssatsen till denna avdelning liksom även av dem föranledda inlägg äro synnerligen välkomna!

Varför dör kärleken.

"Hur desillusionerade stå inte många män inför de kvinnor de älskat, dyrkat och gjort till sina hustrur!" utbrister Stilet i n:r 7.

Det finns en punkt, på vilken jag kan förstå hur denna besvikenskap uppkommer, även när frågan gäller goda hustrur. Men som dessa synda av idel plikttrogenhet, är saken nästan tragisk. "Hur föga motsvara de icke deras drömda ideal!" tilläger insändaren. Och häri torde orsaken ligga. Männan vilja ha drömmen, de vilja inte endast det nyktra, förståndiga vardagslivet, de önska en skymt därutöver, något av flykt och behag, en gnista av något poetiskt och växlande. Det var detta de funno hos fästmon och som de sakna hos den förträffliga, outrotliga husmor den unga flickan nu blivit. Ty även den man, som förefaller mest prosaisk kan ha en längtan, som han måhända inte ens själv förstår, efter något som är annorlunda, än det nykter uträknade och vanliga. Och det ligger närmast till hands att det är hos hustrun han vill finna detta. Hon vet inte vad hon gör, den annars kloka och omtänksamma, när han kanske vill ha henne med ut på något och hon omöjligt har tid, eller när hon ständigt går i alltför jämstruken och träkig dräkt. Om hon slängde hushållsförklädet den där gången när han så gärna vill och arbetet möjligen kan uppskjutas — och om hon visade sig för honom ibland i en oförmodad och glad klänning, så handlade hon måhända allra klokast och förståndigast.

Att en hustru söker sätta sig in i mannens intressen är en utmärkt ting, men måhända är det av icke mindre vikt för deras lycka att hon bibehåller sina egna. Att hon blir utplånad, icke äger kvar en personligt jag, allt detta av icke omsorg för dem, som omge henne, gör henne inte mera tilldragande i mannens ögon. Fastnar hon i husligheten en dag, då bör hon tänka efter: Vad var det han tyckte bäst om hos mig, när vi först lärde känna varandra? Och hon kan måhända blåsa liv i detta igen — eller i det egna intresset, om också detta

Fiskhallen

Grönsakstorget

rekommenderar sina tre varor både färskvattens- som saltsjöfisk. Rök lax & konserver till billigaste priser. Varorna hemsändas. Ring tel. 5436 — 5438. Fittal Bazar Alliance. Tel. 15324

Vårda i tid

Eder hy med **Yvy-tvål**, som har en enastående utsökt uppriskande och behaglig inverkan på huden. Ett vackert ansikte är alltid beundrat, och detta bevaras längst genom ständigt bruk av Yvy-tvål. Yvy-tvälen säljes i varje affär över hela landet.

Österlin & Ulriksson, Kem.-tekn. fabrik, Ystad.

skulle vara ett arbete för utomstående människor. Hon blir inte mindre i hans ögon av att han ser att andra också behöva henne.

Marta.

— Elsa — sade herr Pettersson melankoliskt — aldrig kallar du mig "älskling" eller "skatt", så som andra fruar gör.
— Vad? — utropade fru Elsa förfärad, kallar andra fruar dig "älskling?"

Vollmers - Meeths' TESALONG

BESTÄLLNINGAR å våra förstklassiga SMÖRGÅSAR och KONDITORIVAROR för ensk. samkväm etc., utföras till moderata priser.

NU INKOMMET, till dagens lägsta priser!

Handvävda, färgakta Bomullstyger, stor sortering. Ylletyger, Vivella, Flaneler, till klädningar och blusar. Blekta och oblekta Vävnader, bästa fabrikat, med stor rabatt å stycke. Prima kulörta Skjorttyger, Möbelytyger, Gardiner, Borddukar, Boistervar, Sängtäcken, Linnevävnader, Handdukar och Duktyger, bästa kvalitet. Lahmans Herr- och Damunderkläder. Strumpor. Snörliv. Näsdukar. Förkläden. Prima Bomull- och Ullgarner.

Bertha Anderson, 15 Korsgatan 15

Köp Olof Asklunds Bröd
Det är bäst

Gummans Flingor
Det bästa tvålmedlet för fina och ömtåliga kläder är

Det svagare könet.

"Kvinnans hela liv är en fortsatt flirt med sjukdom och död, varur hon som regel utgår som segerherre", skriver en manlig författare i "Kjöbenhavn".

Att kvinnan över huvud taget kan leva i de förhållanden hon själv underkastat sig, är ett mirakel. Att hon dessutom i allmänhet har en god hälsa är ett av Universums mysterier.

Blott en kvinna kan flytta sin mat-smältningsapparat upp eller ned i överensstämmelse med arkitekturen i det snörliv modet föreskriver, utan att hennes inälvor gör uppror —

Blott en kvinna kan underkasta sig den plåga att strutta åstad på så höga klackar, anbrakta mitt under foten, att hela kroppen får en oriktig balans vid varje steg —

Blott en kvinna kan blanda smörgåskakor, sylt, kaffe och melon tillsammans med en sex rätters middag och en midnattsupp med hummer och pickles utan att behöva hjälp av läkare eller präst —

Ingen man skulle med livet gå igenom något sådant. Tag en av de största och kraftigaste män och snör in honom i det minsta möjliga snörliv, sätt upp hans hår i bubbler med valkar och ett hundratals hårnålar som

Hotell & Pensionat Clara Johansson. Kungsgatan 51. Stockholm. Ljuså hembrevliga rum. Moderata priser. Förstklassigt! Centralt! Rikstel. 13554. A. m. tel. 24241

BÖCKER och BOKSAMLINGAR köpas av H. MELLGREN'S ANTIKVARIAT Vasaplatsen 8. Tel. 16145.

FÄRSKT och RÖKT **Renkött, Hön, Kyckling** samt allt slags Vildt till dagens lägsta priser uti **E. Björks Vildtaffär** Tel. 1648, 20834. St. Saluhallen 1.

Tyllspetsar till Rober (vita svarta) **Spetsar:** Filet, Irlande, Knyppel. m. m. **Motiv, Dukar, Kragar, Näsdukar, Underkläder, Barnklädn., Siden.** **Depöten för Äkta Spetsar** Kungsgatan 58, 1 tr. Öppet 11-6. Tel. 12655.

Vårda håret! om det är sjukt eller friskt och använd **ZIWERTZ' Extrait Vegetal** bästa hårkonserveringsmedel. Finnes till salu hos frisörer och i parfymaffärer samt hos Kungl. Hovleverantör **Ziwertz' Elfr. i Göteborg.** Lorensbergsgatan 7. Tel. 1098.

slita och dra, krusa det sedan med het tång, sätt på honom ett blusliv med så snäva armar att han icke kan lyfta armarne, och en kjol så snäv, att han måste trampa sig själv på tårna, och skicka honom därefter till sitt arbete. Innan frukost skall man finna honom antingen avsvimnad på sitt kontor eller med allihop arvidet ursinnigaste raseri. Men miljoner av kvinnor genomgå dagligen denna tortyr utan att knuta. Låt dem, som är gammal vana anse kvinnan som ett skröpligt väsen, betänka hennes fysiska nästan övernaturliga motståndskraft inför elementerna. Om en man mitt i vintern i frost och snöstorm skulle lägga av sina underkläder och kläda sig i flörtning urringad underklädnad, snörliv, spindelvävslikestrumpor, pappersululade sidenskor och gemenskinlig klädning med naken hals och armar skulle en lunginflammation bli den säkra följden. Men en kvinna bedyrar sig vara i det bästa välbefinnande vid att underkasta sig denna barbariska nutidssed.

Som man finner står kvinnan ej under någon av de lagar som äro skapade av gud, människor eller fanden, utan blott under *Modets*, och hon är så förvånansvärt inrättad, att hon kan lämpa sig efter dem och trotsa följdena. Men kom icke och påstå, att hon är ett skröpligt väsen —

Extra Prima Press- och Droppäkt **Damkläde** i ett flertal moderna färger utsäljes billigt direkt från lager. **S. ERICSSONS KLÄDESLAGER, Järntorget 3, Wilsons hus, 2 dra vän, Öppet 8-7.**

KÖP direkt från tillverkning **RUGGAD VILLEKÖFTA** Kr. 18.— pr st. **YLLEKÖFTA** 8. ej bästa garn **YLLEJUMPER** 8.50 prima garn **YLLEHALSDUKAR** 1.75 **YLLEKÖFTA** 20. pr postförskott. Adr. "Ylle", Exp. av Kvinnornas Tidning Göteborg f. v. b.

Rökt lax, Konserver, Ost, Smör och Ägg i **Bazar Alliance N:o 55 o. 60** Högaaktningsfullt A. Magnusson. Tel. 4570 till båda butikerna.

ARLA MJÖLK Distribution på glasflaskor. Tel. 8578, 3699 **ARLA MJÖLKSERVERING** Drottninggatan 13. Tel. 9096.

Reserverad plats för **Wilkes Hattar**

Beställare af KLICHEER TORDE HÄRVÄNDA SIG TILL **AUG. SJÖBERGS KLICHEÄNSTALT** (f. d. SILFVERSPARRES) NÄGASINGSGATAN 3 • GÖTEBORG • TEL. 4258 **! GYNNA VÅRA ANNONSÖRER !**

alla sina liniment. Det är besynnerligt, att jag inte kan minnas det namnet. Ett gammalmodigt botemedel, som Lady Caroline själv gjorde mig bekant med." Och så började alla de närvarande räkna upp vartenda liniment han eller hon någonsin hört talas om, men ingen var i stånd att upptäcka just det, som mademoiselle Exe sökte.

"I vilket fall som helst, sade Mrs Merrington, så får ni inte gå, och om ni inte är rädd för att åka på en så kall dag, så måste ni ha' vagnen. Den har inte varit ute i dag."

"Nej", sade Mr Merrington, "inte vagnen — men hästarna. De bruna ha' varit till Winchester och tillbaka redan i morse för att hämta något till din bal (numera talade Mr Merrington om hennes bal!) Jag önskar att fruntimmer inte alltid ansågs hästar för maskiner och gjorda av gjutjärn."

Mademoiselle Exe förklarade ivrigt och bestämt, att intet i världen utom hennes egna apostlahästar skulle föra henne till Lingford.

Det vore den enklaste sak i världen och en behaglig promenad.

"Nej, gå får ni inte, mademoiselle", sade Mr Merrington, "och hade inte 'de bruna' redan varit i Winchester, så skulle vi naturligtvis satt ut char-å-bangen. Men om jag har en öm punkt i mitt samvete, så är det mina hästar. Naturligtvis orka 'de bruna' springa två gånger så långt, men det är ingen idé att anstränga dem till det yttersta. Men jag skulle vilja föreslå diggen, om det inte genererar er att åka i en sådan gammal ranglig kärre. Giles kunde sätta för fuchsen och köra när ni vill."

"Åh, monsieur, det är alltför vänligt, men jag kan inte tillåta, att monsieur skickar ut vagnen bara för min skull. Om där finnes någon mer som skulle till Lingford, men verkligen..."

"Det är icke någon 'vagn' alls, det är bara en ruskig kärre. Där är endast plats för två. Jag är bara rädd ni tycker den ser för skräpigt ut att åka i."

"Åh, monsieur, tusen gånger för fin, och jag tackar er."

"Nä, då är det bra. Ring Evelyn, så skall jag skicka bud till stallet."

"Vi behöva icke besvära tjänarna,

jag måste ändå gå med till stallet och fråga efter en schal, som jag glömde i vagnen i lördags. Då kan jag säga till kusken, om monsieur tillåter."

"Gott! Säg till honom att han skall köra till Lingford för er med fuchsen och diggen klockan... Ja, när ni själv vill, naturligtvis."

Sällskapet steg upp från lunchen. Evelyn drog sig tillbaka i sitt favorithörn i salongsfönstret, där hon kunde överskåda både parkvägen och den grusade uppkørseln framför huset. Hon kröp ihop ibland kuddarne och satt och "tjura" de. Att mademoiselle Exe icke var att låta på, hade hon visat i dag, så skamligt som hon lämnat Evelyn i sticket, när det gällde färden till Lingford. Boken hon hade på knät intresserade henne icke; ögon och tankar vandra de ut, och hon började drömma och grubbla över problemet: "Vad hade mademoiselle Exe att göra med greven?" Plötsligt räcktes hon upp vid ljudet av vagnshjul, och till sin förvåning såg hon char-å-bangen och 'de bruna' köra upp framför förstugudörren. Hon skyndade ut i för-

hallen, där Mr Merrington redan läste lagen för Giles.

"Vad i himlens namn skall detta betyda, att du kommer med de hästarne och vagnen?"

"Jag fick befällning, miss äks hon kom med befällningen."

"Hon beställde inte char-å-bangen och 'de bruna'?"

"Jag ber om ursäkt, men jag förstod det så."

I samma ögonblick kom mademoiselle Exe klädd och färdig för åkturen, och just lagom att försvara sig.

"Ack se!" utropade hon oskyldigt det är ändå den stora vagnen och de två hästarna."

"Ja, han påstår, att ni beställde dem, mademoiselle."

"Jag? Nej aldrig!"

"Ursäkta miss, men ni sa' att jag skulle ta' vagnen och 'de bruna'."

"Ack nej, det är ett misstag. Jag sade lilla vagnen och ljusbrun häst."

"Lilla vagnen?" upprepede Mr Merrington.

"Kärre, gigg, är då en liten vagn; allt det samma på engelska. Icke sant?"

"Inte precis, men jag ser, hur det gått till. Giles, äro inte hästarna för trötta att gå till Lingford efter Winchester i förmiddags?"

"Ack, du milde, nej!" sade Giles, som dels hade mer förtroende än Mr Merrington för sina älskade 'bruna' och dels icke var synnerligen trakterad av att spämma från och spämma för på nytt. De dansade nästan hela vägen hem från Winchester."

"Jag skulle inte ha' så mycket emot det, om du kunde sätta in dem någonstans en timmes tid."

"Jag kunde sätta in dem på gästgivaregården."

"Nej, nej, inte en torgdag."

"Om damerna gjorde en liten visitt på slottet, så kunde jag lätt sätta dem in på stallet där en immes tid."

"Ja, det är en god idé. Mademoiselle, vill ni göra visitt på slottet, det är bara en halv kilometer från byn, och fråga om Giles kan få ställa in hästarna en timmes tid."

"Åh, monsieur, det kunde jag inte! Ensamt? Och jag har aldrig varit där förr."

"Nå! Evelyn kan ju följa med; hon har ingenting att göra. Raska

på Eve, sätt på dig hatt och kappa; kvickt!"

"Men madame tycker det är för kallt för Evelyn-att åka så lång väg i öppen vagn, monsieur."

"För kallt! Sådana dumheter. Det är inte hälften så kallt som i onsdags, då hon åkte med sin mor till Winchester och tillbaka igen. Vad i all världen menar du min vän?"

Mrs Merrington hade just kommit ut i förhallen och hördes mumla något osammanhängande svar. I stillhet undrade hon, om Mr Merrington aldrig kunde lära sig huru taktlöst det var att avfordra henne förklarungar inför andra. Mademoiselle Exe uttömde sig i förklarungar över allt besvär och bråk hon ästadkommit, genom sin obekantskap med engelska språket."

"Jag tycker ni talar engelska alldeles förvånande väl, när man ta'r i betraktande, att ni aldrig fört varit i England," avbröt Mrs Merrington hennes ursäkter, "jag kan aldrig påminna mig att ni någonsin begått ett fel."

(Forts. i nästa n:r.)